

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	5
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's	6
Planschade	7
Natuurbescherming	8
Waterwet	9
Ambtenarenrecht	10
Bijstand	10
Sociale zekerheid overig	11
TOZO, NOW, TOFA	11
Bestuursrecht overig	11
APV	11
AVG	14
Huisvesting	15
Wet openbaarheid van bestuur	16
Vreemdelingenrecht	18
Regulier	18
MVV	20
Toezicht en vrijheidsontneming	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 123

ABRS, 08-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:480](#)

college van burgemeester en wethouders van Reusel-De Mierden.

Awb 6:13

BEZWAARPROCEDURE. ONTVANKELIJKHEID. Verkeersbesluit. I.c. kan uit het pro forma bezwaarschrift noch uit het aanvullend bezwaarschrift worden afgeleid dat het college van burgemeester en wethouders van Hilvarenbeek heeft beoogd bezwaar te maken namens de gemeente Hilvarenbeek. In de concrete omstandigheden van het geval wordt evenwel aanleiding gezien om aan te nemen dat het college van burgemeester en wethouders van Hilvarenbeek wel heeft beoogd namens de gemeente Hilvarenbeek bezwaar te maken.

Besluit waarbij het college van burgemeester en wethouders van Reusel-De Mierden een breedtebeperking heeft ingesteld met een vrije doorgang van 2 meter voor de [...] (hierna: het verkeersbesluit). [...]

2. De gemeente Hilvarenbeek heeft tegen het besluit van 1 december 2021 beroep ingesteld. De Rechtbank heeft ambtshalve geoordeeld dat het beroep niet-ontvankelijk is, omdat de gemeente Hilvarenbeek geen bezwaar heeft gemaakt maar het college van burgemeester en wethouders van Hilvarenbeek. De rechtbank heeft niet kunnen vaststellen dat hangende de bezwaartermijn duidelijk is geworden dat de gemeente Hilvarenbeek als rechtspersoon partij is.

3. De gemeente Hilvarenbeek bestrijdt dit oordeel van de rechtbank. Zij voert allereerst aan dat de rechtbank ten onrechte ambtshalve heeft onderzocht of de gemeente Hilvarenbeek ook de partij was die bezwaar heeft gemaakt. Verder bestrijdt zij het oordeel dat hangende de bezwaartermijn niet duidelijk is geworden dat niet het college, maar de gemeente procespartij is. Zij wijst daartoe op de besluit van 5 oktober 2021 van de burgemeester.

4. De rechtbank heeft haar oordeel dat de gemeente Hilvarenbeek niet-ontvankelijk in haar beroep is kennelijk gebaseerd op artikel 6:13 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Anders dan de gemeente Hilvarenbeek stelt, is de vraag of de gemeente (ook) bezwaar heeft gemaakt een vraag die de bestuursrechter ambtshalve moet beantwoorden omdat artikel 6:13 van de Awb er in beginsel aan in de weg staat dat beroep wordt ingesteld door een partij die geen bezwaar heeft gemaakt en daarmee de bevoegdheid van een partij om beroep in te stellen betreft (vergelijk de uitspraak van 11 januari 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:76](#), r.o. 4.2).

5. Het bezwaar is gemaakt door het college burgemeester en wethouders van Hilvarenbeek. Uit het pro forma bezwaarschrift noch uit het aanvullend bezwaarschrift kan worden afgeleid dat het college heeft beoogd bezwaar te maken namens de gemeente Hilvarenbeek. De Afdeling ziet evenwel in de concrete omstandigheden van het geval aanleiding om aan te nemen dat het college van burgemeester en wethouders van Hilvarenbeek wel heeft beoogd namens de gemeente Hilvarenbeek bezwaar te maken. De burgemeester heeft dit in zijn besluit tot bekrachtiging, als degene die de gemeente in en buiten rechte vertegenwoordigt (vergelijk artikel 171, eerste lid, van de Gemeentewet), tot uitdrukking gebracht. Verder is het college, gelet op artikel 160, eerste lid, onder e van de Gemeentewet, bevoegd namens de gemeente te besluiten bezwaarprocedures te voeren. Daarnaast zijn zowel de commissie bezwaarschriften in het advies als het college van burgemeester en wethouders van Reusel-De Mierden in de beslissing op bezwaar van 1 december 2021 er van uit gegaan dat het bezwaar door de gemeente Hilvarenbeek is ingediend. Voor het college van burgemeester en wethouders van Reusel-De Mierden was daarom duidelijk dat met het

bezwaarschrift beoogd was om namens de gemeente Hilvarenbeek bezwaar te maken. Vergelijk de uitspraak van 22 juli 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BJ3374](#) r.o. 2.1 en 2.2. Dat betekent dat het hoger beroep gegrond is. [...]

JnB 2023, 124

ABRS, 25-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:273](#)

college van burgemeester en wethouders van Purmerend.

Awb 4:17, 4:18, 6:2 aanhef en onder b, 6:12, 8:57 lid 1, 8:75a lid 1

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. PROCESKOSTEN (IN BEZWAAR). I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het beroep tegen het niet tijdig nemen van een dwangsbesluit, als het niet was ingetrokken, niet-ontvankelijk zou zijn verklaard wegens het ontbreken van een daaraan voorafgaande ingebrekestelling. Daarom is het verzoek om veroordeling van het college in de door [appellante] in verband met de behandeling van voormeld beroep gemaakte proceskosten, terecht afgewezen. [appellante] heeft het college niet met een schriftelijke ingebrekestelling gemaand om een dwangsbesluit te nemen. Dat zij het college in gebreke heeft gesteld met betrekking tot het uitblijven van het besluit op haar aanvraag maakt niet dat zij voorafgaand aan het hier in geding zijnde beroep het college niet eerst in gebreke hoefde te stellen.

Bij uitspraak [...] heeft de rechtbank het verzoek van [appellante] om het college op grond van artikel 8:75a, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), te veroordelen in de proceskosten, afgewezen. [...]

1. Het college heeft, na door [appellante] in gebreke te zijn gesteld wegens het niet tijdig beslissen op haar aanvraag om een urgentieverklaring, op die aanvraag beslist. Het college heeft daarbij op grond van artikel 4:17 van de Awb van rechtswege een dwangsom verbeurd wegens niet tijdig beslissen. [appellante] heeft, omdat een besluit over de toekenning van die dwangsom uitbleef, zonder voorafgaande ingebrekestelling beroep ingesteld tegen het door het college niet tijdig nemen van een dwangsbesluit. Het college heeft dat besluit daarna alsnog genomen. [appellante] heeft daarop het beroep ingetrokken omdat het college daaraan is tegemoetgekomen. Zij heeft de rechtbank verzocht het college te veroordelen tot het vergoeden van de door haar gemaakte proceskosten in beroep. [...]

3. [appellante] betoogt dat uit uitspraken van de rechtbank Limburg en de Centrale Raad van Beroep (CRvB), [ECLI:NL:RBLIM:2017:8760](#) en [ECLI:NL:CRVB:2015:1871](#), volgt dat zij het college met betrekking tot het dwangsbesluit niet in gebreke hoefde te stellen omdat zij het college al met betrekking tot het niet tijdig beslissen op haar aanvraag in gebreke had gesteld. [...]

Beoordeling

3.2. Voor een proceskostenveroordeling op grond van artikel 8:75a, eerste lid, van de Awb, is niet voldoende dat het college met het alsnog nemen van het dwangsbesluit aan [appellante] is tegemoet gekomen als bedoeld in die bepaling. Daarvoor moet ook zijn voldaan aan de voorwaarden voor het instellen van beroep tegen het niet tijdig nemen van dat besluit. Als niet is voldaan aan de voorwaarden voor het instellen van beroep tegen het niet tijdig nemen van het dwangsbesluit, bestaat geen recht op een vergoeding van proceskosten. Zie de uitspraken van de Afdeling van 3 juni 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1753](#), onder 3.2, en van 19 oktober 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3012](#), onder 8.2.

3.3. Ingevolge artikel 6:12, tweede lid, aanhef en onder b, van de Awb, is een schriftelijke ingebrekestelling, waarbij het college een termijn wordt gegeven om alsnog te beslissen, vereist

voordat een beroep tegen niet tijdig beslissen bij de bestuursrechter kan worden ingediend. Ingevolge artikel 6:12, derde lid, van de Awb is dat slechts anders als redelijkerwijs niet van de belanghebbende kan worden gevergd dat hij het bestuursorgaan in gebreke stelt. Als een bestuursorgaan niet in gebreke is gesteld terwijl dit redelijkerwijs wel van de belanghebbende kan worden gevergd, dan is het beroep te vroeg ingesteld en daarmee niet-ontvankelijk. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 7 januari 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:6266](#).

3.4. [appellante] heeft het college niet met een schriftelijke ingebrekestelling gemaand om een dwangsombesluit te nemen. Dat zij het college in gebreke heeft gesteld met betrekking tot het uitblijven van het besluit op haar aanvraag maakt niet dat zij voorafgaand aan het hier in geding zijnde beroep het college niet eerst in gebreke hoefde te stellen voor het uitblijven van een dwangsombesluit. Ten tijde van de ingebrekestelling voor het besluit op aanvraag, was de laatste dag waarover een dwangsom verschuldigd zou zijn wegens het niet tijdig beslissen op die aanvraag nog niet bekend en was de beslistermijn van artikel 4:18 van de Awb voor het daarmee samenhangende dwangsombesluit daarom nog niet verstreken.

3.5. Niet valt in te zien dat redelijkerwijs niet van [appellante] kon worden gevergd om het college mee te delen dat het in gebreke was een dwangsombesluit te nemen. Van een situatie als bedoeld in artikel 6:12, derde lid, van de Awb is daarom geen sprake. Dat de rechtbank in een vergelijkbaar geval anders heeft geoordeeld, maakt dit niet anders. De uitspraak van de CRvB gaat niet over een vergelijkbaar geval zodat ook daaraan niet de betekenis toekomt die zij daaraan toegekend wil zien.

3.6. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het beroep, als het niet was ingetrokken, niet-ontvankelijk zou zijn verklaard wegens het ontbreken van een daaraan voorafgaande ingebrekestelling. De rechtbank heeft daarom ook terecht het verzoek om veroordeling van het college in de door [appellante] in verband met de behandeling van voormeld beroep gemaakte proceskosten, afgewezen. [...]

JnB 2023, 125

Rechtbank Oost-Brabant, 09-12-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:5381](#)

Raad van bestuur van het Uww.,

Staat der Nederlanden (de minister van Justitie en Veiligheid), de Staat.

Awb 8:36, 8:75

Wet tarieven in strafzaken (Wts) 3

Besluit tarieven in strafzaken (Bts) 6

Wet WIA

PROCESKOSTEN. KOSTEN DESKUNDIGE. Arbeidsongeschiktheid. De rechtbank volgt de uitspraak van de CRvB van 20 oktober 2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2290](#) niet. De planning en dossieraanmaak zijn werkzaamheden van deze deskundige om eiser van verslag en advies te kunnen dienen. Die werkzaamheden kosten tijd en geld en vallen onder de in de Wts en Bts genoemde werkzaamheden van een deskundige ten gevolge van een hem gegeven opdracht. De Wts en Bts geven geen aanleiding te bepalen dat die werkzaamheden er niet onder zouden vallen. De berekening komt verder ook niet onredelijk voor.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2023, 126

ABRS, 08-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:498](#)

college van burgemeester en wethouders van Opmeer.

Awb 5:37

VERBEURTE EN INVORDERING. I.c. is terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat bijzondere omstandigheden aanwezig zijn op grond waarvan het college geheel of gedeeltelijk van invordering had moeten afzien. Voor zover het betoog van [appellant] zich richt op de matiging van het invorderingsbedrag, wordt overwogen dat [appellant] niet heeft onderbouwd waarom het in te vorderen bedrag zou moeten worden gematigd. Dat sprake is van een cumulatie van verbeurde dwangsommen is op zichzelf geen reden om slechts tot gedeeltelijke invordering over te gaan. Alleen al daarom kan dat geen bijzondere omstandigheid opleveren.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 127

MK Rechtbank Limburg, 23-01-2023, [ECLI:NL:RBLIM:2023:512](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Sittard-Geleen (verweerder).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, onder c, onder i

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2a lid 1 onder a

Activiteitenbesluit milieubeheer

Activiteitenregeling milieubeheer

Tijdelijke overbruggingsregeling windturbineparken

WABO. OMGEVINGSVERGUNING. WINDTURBINEPARK. ACTIVITEITENBESLUIT.

ACTIVITEITENREGELING. OVERBRUGGINGSREGELING. Omgevingsvergunning

windturbinepark. De rechtbank is van oordeel dat in artikel 3.15b van het Activiteitenbesluit

onder ‘verleende omgevingsvergunning’ moet worden verstaan ‘onherroepelijk verleende

omgevingsvergunning’, omdat dit de bedoeling van de wetgever is én het in strijd is met

Europees recht als de overbruggingsregeling ook van toepassing zou zijn op een

windturbinepark waarvoor nog geen onherroepelijke omgevingsvergunning is

verleend. Aangezien de omgevingsvergunning voor het windturbinepark nog niet

onherroepelijk is, is paragraaf 3.2.3a van het Activiteitenbesluit i.c. niet van toepassing. Dit

betekent dat voor het windturbinepark de uitspraak van 30 juni 2021 [ECLI:NL:RVS:2021:1395](#)

van toepassing is en de in het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling opgenomen

normen voor geluid, externe veiligheid, slagschaduw en lichtschittering derhalve buiten

toepassing gelaten moeten worden. Dat betekent weer dat het windturbinepark alleen

aanvaardbaar is als verweerder eigen normen hanteert, die zijn voorzien van een actuele,

deugdelijke, op zichzelf staande en op de aan de orde zijnde situatie toegesneden motivering,

waarbij niet (zonder meer) wordt teruggevallen op de windturbinebepalingen van het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 01-02-2023, [ECLI:NL:RBOVE:2023:354](#);

- MK Rechtbank Noord-Nederland, 31-01-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:352](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2023, 128

ABRS, 08-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:491](#)

college van burgemeester en wethouders van Haarlem.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit)

Wet milieubeheer

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

ACTIVITEITENBESLUIT. Verzoek om handhaving tegen het gebruik in de zomerperiode van een kunstijsbaan. I.c. kan de kunstijsbaan door installatie van een nieuwe ammoniakkoelinstallatie vanaf eind 2018 worden aangemerkt als een type B inrichting als bedoeld in het Activiteitenbesluit en is daarom niet vergunningplichtig. In het Activiteitenbesluit staat geen verbod om de kunstijsbaan in het zomerseizoen te openen. Het gebruik van de kunstijsbaan wordt niet nog beperkt door de oude milieuvergunning. Weliswaar is de oude milieuvergunning niet vervallen of ingetrokken, maar dat betekent niet dat op de kunstijsbaan niet de algemene regels van het Activiteitenbesluit van toepassing zijn. De algemene regels van het Activiteitenbesluit gaan dus niet pas gelden als een eerder voor de betrokken inrichting verleende vergunning is ingetrokken. Dat vereiste staat niet in het overgangsrecht van paragraaf 6.1 van het Activiteitenbesluit. De bestaande milieuvergunning voor de kunstijsbaan heeft nu alleen nog betekenis als de oude koelinstallatie weer in gebruik wordt genomen.

Besluit waarbij het college het verzoek van Milieudefensie om handhavend op te treden tegen het gebruik in de zomerperiode van de kunstijsbaan op het perceel [...] heeft afgewezen. [...]

Is er een overtreding?

5. Milieudefensie betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat er wel sprake is van een overtreding. Daartoe voert zij aan dat de milieuvergunning uit 2005 het gebruik van de kunstijsbaan buiten het winterseizoen niet toestaat. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is de milieuvergunning niet op enig moment buiten werking geraakt door de algemene regels van het Activiteitenbesluit. [...]

5.1. Partijen zijn het erover eens dat de kunstijsbaan door installatie van een nieuwe ammoniakkoelinstallatie vanaf eind 2018 kan worden aangemerkt als een type B inrichting als bedoeld in het Activiteitenbesluit en daarom niet vergunningplichtig is. Ook zijn partijen het erover eens dat in het Activiteitenbesluit geen verbod staat om de kunstijsbaan in het zomerseizoen te openen.

De vraag in hoger beroep is of het gebruik van de kunstijsbaan desondanks nog wordt beperkt door de oude milieuvergunning. Dat is niet het geval. Weliswaar is de oude milieuvergunning niet vervallen (vergelijk onder 2.1.2 van de uitspraak van de Afdeling van 29 oktober 2008,

[ECLI:NL:RVS:2008:BG1831](#)) of ingetrokken, maar dat betekent niet dat op de kunstijsbaan niet de algemene regels van het Activiteitenbesluit van toepassing zijn. Vanaf het moment dat de kunstijsbaan een type B inrichting is geworden, zijn die algemene regels gaan gelden. Anders dan waarvan de voorzieningenrechter van de rechtbank Gelderland [Red.: uitspraak van 15-12-2015, [ECLI:NL:RBGEL:2015:8296](#)], is uitgegaan, gaan de algemene regels van het Activiteitenbesluit dus niet pas gelden als een eerder voor de betrokken inrichting verleende vergunning is ingetrokken. Dat vereiste staat niet in het overgangsrecht van paragraaf 6.1 van het Activiteitenbesluit.

De bestaande milieuvergunning voor de kunstijsbaan heeft nu alleen nog betekenis als de oude koelinstallatie weer in gebruik wordt genomen. In dat geval wordt de kunstijsbaan weer vergunningplichtig en geldt daarvoor weer de oude milieuvergunning die nu heeft te gelden als een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e van de Wabo. Die oude milieuvergunning heeft echter geen betekenis voor de huidige, vergunningvrije kunstijsbaan en kan er daarom niet toe leiden dat de huidige kunstijsbaan niet in het zomerseizoen mag worden gebruikt.

Omdat voor de kunstijsbaan geen vergunning nodig is en er in het Activiteitenbesluit geen verbod staat om de kunstijsbaan te openen in het zomerseizoen, is geen sprake is van een overtreding waartegen het college kan optreden.

Het betoog slaagt niet. [...]

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 01-02-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:424](#);
- Rechtbank Den Haag, 19-01-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:317](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2023, 129

MK Rechtbank Oost-Brabant, 02-02-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:444](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant (college).

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.6, 4.1, 6.1, lid 1, lid 2, 6.6

Verordening ruimte 2014 (VR 2014) 34 lid 1 onder a

Verordening ruimte Noord-Brabant (VrNB) 26.1, 35

PLANSCHADE. SCHADEOORZAAK. Afwijzing verzoek eiseres tot tegemoetkoming in planschade als gevolg van beperkingen die aan het bedrijf van eiseres zijn opgelegd met de inwerkingtreding van de VR 2014 en de VrNB. Het college is i.c. bevoegd om op het verzoek van eiseres te beslissen ten aanzien van schade geleden als gevolg van de VR 2014, ook al was op het moment dat het college het verzoek van eiseres afwees, het bestemmingsplan "Gemert-Bakel Buitengebied 2017" in werking getreden. Voorts is de rechtbank van oordeel dat de verplichtingen in de rechtstreeks werkende bepalingen van de provinciale ruimtelijke verordening schadeoorzaken zijn in de zin van artikel 6.1, eerste lid van de Wro. Het betreffen de verplichting om maatregelen te treffen die invulling geven aan een zorgvuldige veehouderij (art. 34 VR 2014) en de stalderingsregeling (art. 35 VrNB).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2023, 130

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 09-02-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:413](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Fryslân, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1, 3.8 lid 5, 3.10 lid 1, lid 2, 3.17 lid 1, lid 2, lid 5, 3.24 lid 1, lid 2

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. GUNSTIGE STAAT VAN INSTANDHOUDING. BELANGENAFWEGING. Ontheffing voor het vangen en doden van 429 steenmarters ter bescherming van de weidevogel(legsel)s. I.c. acht de voorzieningenrechter het geboden om het vangen en aansluitend doden van steenmarters te matigen totdat in bezwaar is besloten voor wat betreft de in deze uitspraak benoemde onzekerheden en op de gronden van bezwaar van verzoeksters.

[...] Bij besluit van [...] heeft verweerder aan ontheffing-houdster een ontheffing ingevolge artikel 3.8, vijfde lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb) verleend voor het vangen en doden van steenmarters ter bescherming van de weidevogel(legsel)s.

[...] Ten aanzien van het nodig zijn van de ontheffing

[...] 9.3. De voorzieningenrechter stelt vast dat door verweerder is gesteld dat het verlenen van de vorenbedoelde ontheffing nodig is in het belang van de bescherming van de grutto en de weidevogels en hun nesten. In dit verband overweegt de voorzieningenrechter dat hij in het kader van de onderhavige procedure onvoldoende inzicht heeft kunnen verkrijgen in de overgelegde rapporten waaruit volgens verweerder blijkt dat het bestrijden van de steenmarter leidt tot een significante verbetering van de stand van de grutto en de weidevogels in Fryslân. De voorzieningenrechter is er met name gelet op de systematische en cijfermatige onderbouwing van de rapporten niet op voorhand van overtuigd dat een optimaal gebruik van de ontheffing ook inderdaad zal leiden tot de voorspelde verbetering van de staat van instandhouding van de weidevogels in de periode waarvoor de ontheffing is verleend. Voorgaande overweging neemt niet weg dat het naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter ook op voorhand niet geheel onaannemelijk is dat de verleende ontheffing tot het vangen en aansluitend doden van de steenmarters, zij het tijdelijk, een zekere bijdrage kan leveren aan het stoppen van de terugloop van de populatie van grutto's en weidevogels in Fryslân. Gelet hierop ziet de voorzieningenrechter in hetgeen verzoeksters naar voren hebben gebracht geen aanleiding voor de conclusie dat het evident is dat de ontheffing niet nodig zou zijn. Ook hierin ziet de voorzieningenrechter daarom geen aanleiding om een voorlopige maatregel te treffen.

Ten aanzien van de goede staat van instandhouding van de steenmarter

[...] 10.4.1. [...] Naar het oordeel van de voorzieningenrechter volgt uit bovenstaande overwegingen dat verweerder onvoldoende toereikend heeft gemotiveerd waarom de staat van instandhouding van de steenmarter kan worden afgemeten aan de hand van de aantallen steenmarters in de gehele provincie waarbij de gehele provincie als één habitat wordt beschouwd en het herstelvermogen van de steenmarter voor de gebieden waarvoor ontheffing wordt verleend, kan worden berekend aan de hand van het totaal aantal steenmarters in de gehele provincie terwijl de bestreden ontheffing alleen ziet op specifiek gebieden. Voorts acht de voorzieningenrechter ontoereikend gemotiveerd waarom in deze de feitelijke verkleining van de habitat door het wegvangen van de steenmarter met een groot aantal vogelweidegebieden er niet in strijd met artikel 1.1 toe leidt dat het verspreidingsgebied van de steenmarter feitelijk wordt verkleind. [...]

[...] 11. De voorzieningenrechter stelt in het kader van de te maken belangafweging voorop dat hij zowel een groot belang hecht aan de stand van de grutto en de overige weidevogels in Fryslân als een groot belang hecht aan de steenmarters die daar zijn natuurlijke habitat heeft. Gegeven de onzekerheid ten aanzien van de werkelijke omvang van de steenmarterpopulatie en de onduidelijkheid ten aanzien van de gevolgen van het vangen en aansluitend doden van 429 steenmarters in de in het bestreden besluit genoemde perioden voor de gunstige staat van instandhouding van de steenmarter zoals bedoeld in de Wnb, acht de voorzieningenrechter het geboden om het vangen en aansluitend doden van steenmarters te matigen totdat in bezwaar is besloten voor wat betreft de in deze uitspraak benoemde onzekerheden en op de gronden van bezwaar van verzoeksters. Gelet op de door verweerder en ontheffinghoudster uitgesproken verwachting dat in de komende periode niet meer dan 250 steenmarters zullen worden gevangen en gedood, ziet de voorzieningenrechter aanleiding om een maatregel te treffen, in die zin dat ontheffinghoudster in de in het bestreden besluit genoemde perioden niet meer dan 200 steenmarters mag vangen en aansluitend mag doden, evenredig verdeeld aan de hand van de in het bestreden besluit genoemde ontheffings-gebieden voorkomende steenmarters. [...]

Bij deze uitspraak is een nieuwsbericht ("[Uitspraak van de voorzieningenrechter over het doden van steenmarters in Fryslân](#)") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2023, 131

MK Rechtbank Oost-Brabant, 15-12-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:5461](#)

dagelijks bestuur van Waterschap De Dommel, verweerder.

Awb 1:3

Waterwet

WATERWET. I.c. is het verzoek van eiseres een preventieve last onder dwangsom op te leggen voor toekomstige viswedstrijden, geen aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Weliswaar noemt eiseres in haar verzoek een aantal visverenigingen die wedstrijden organiseren in het beheergebied van het waterschap, maar in het verzoek is niet gespecificeerd waar en wanneer de viswedstrijden worden georganiseerd en door wie. Eiseres heeft in beroep alleen een globaal overzicht gegeven van het aantal wedstrijden en activiteiten of van wedstrijden die na het verzoek zijn georganiseerd. Van het dagelijks bestuur kan redelijkerwijs niet worden gevergd dat het dan in plaats van eiseres op zoek gaat naar de organisator en data van viswedstrijden.

Zie ook de uitspraak van deze rechtbank op dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RBOBR:2022:5462](#).

Overige jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 06-02-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:402](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2023, 132

MK CRvB, 02-02-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:221](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR) 99 lid 1

AMBTENARENRECHT. AANVULLENDE ONTSLAGVERGOEDING “PLUS”.

Anders dan de rechtbank is de Raad van oordeel dat de minister een overwegend aandeel heeft gehad in het ontstaan en voortbestaan van de situatie die tot het ontslag heeft geleid. I.c. acht de Raad de weerstand en kritische houding van appellante, na haar aanvankelijk meewerkende reactie, niet onbegrijpelijk. Alles afwegende komt de Raad tot het oordeel dat het aandeel van de minister wordt geschat op een percentage vallend binnen de bandbreedte van 51 tot 65%. Dit betekent dat appellante – naast de reeds toegekende garantie-uitkering – recht heeft op een ontslagvergoeding naar een factor van 0,5.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2023, 133

CRvB, 24-01-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:172](#)

college van burgemeester en wethouders van Nissewaard.

Participatiewet (PW) 44

PARTICIPATIEWET. WEIGERING OM MET TERUGWERKENDE KRACHT BIJSTAND TE VERLENEN NIET IN STRIJD MET GELIJKHEIDSBEGINSEL. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel slaagt niet, omdat geen sprake is van gelijke gevallen die ongelijk zijn behandeld. De regelingen waarnaar appellante heeft verwezen, zoals de Tozo, bestonden nog niet ten tijde van de invoering van de coronamaatregelen, waardoor te begrijpen is dat aan die regelingen terugwerkende kracht is toegekend. De PW, waarop appellante zich kon beroepen en uiteindelijk ook met succes heeft beroepen, bestond wel al ten tijde van die coronamaatregelen. Er is dan ook geen reden om voor de verlening van bijstand op grond van de PW een ander toetsingskader te hanteren. Dat een collega van appellante op grond van een (ruimhartig toegepaste) interne werkinstructie in de gemeente Rotterdam uiteindelijk wel bijstand met terugwerkende kracht heeft gekregen, betekent niet dat het college Nissewaard in strijd met het gelijkheidsbeginsel heeft gehandeld door die terugwerkende kracht aan appellante te onthouden. De PW voorziet immers in gedecentraliseerde uitvoering. De mogelijkheid van een verschillende uitvoering per gemeente is daarmee gegeven.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2023, 134

MK CRvB, 24-01-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:169](#)

college van burgemeester en wethouders van Súdwest-Fryslân.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo) 1, 2, 11

Regeling Dienstverlening aan huis (Regeling)

TOZO. GEEN INDIRECTE DISCRIMINATIE OP GROND VAN GESLACHT. Niet in geschil is dat appellante niet voldoet aan de gestelde vereisten van inschrijving in het handelsregister bij de Kamer van Koophandel en het urencriterium. Tussen partijen is in geschil of toepassing van deze vereisten leidt tot indirecte discriminatie op grond van geslacht. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat het in de Tozo gestelde vereiste van inschrijving in het handelsregister een dergelijk specifiek nadeel oplevert voor vrouwen. De enkele stelling dat onder de Regeling meer vrouwen dan mannen werken en het feit dat werken op basis van de Regeling geen inschrijving in het handelsregister van de kamer van Koophandel vergt, is daarvoor onvoldoende. Er is dan ook geen grond om het in de Tozo gestelde vereiste van inschrijving in het handelsregister als indirect discriminatoir aan te merken. Dit betekent dat het college de aanvraag van appellante om bijstand ingevolge de Tozo terecht heeft afgewezen.

De beroepsgrond dat met het urencriterium een verboden indirect onderscheid naar geslacht wordt gemaakt behoeft geen nadere bespreking.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2023, 135

Rechtbank Midden-Nederland, 03-02-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:375](#)

burgemeester van de gemeente Utrecht (de burgemeester).

Grondwet 7 lid 3

Utrechtse Algemeen Plaatselijke Verordening (APV) APV 2:2 lid 1 onder g, 2:2 lid 1

APV. HANDHAVING. DWANGSOM. BEVOEGDHEID. De burgemeester was i.c. niet bevoegd om een last onder dwangsom aan eiser op te leggen. Door zich op een bepaalde manier uit te laten in een groepschat op Telegram – wat daar verder ook van zij – heeft eiser het in artikel 2:2, eerste lid, onder g, van de APV neergelegde verbod niet overtreden. Een groepschat op Telegram is geen openbare plaats in de zin van de APV. De burgemeester geeft een onjuiste uitleg aan artikel 2:2, eerste lid, onder g, van de APV. Als de burgemeester wél zou worden gevolgd in haar uitleg, zou dit leiden tot een ontoelaatbare beperking van de in artikel 7, derde lid, van de Grondwet neergelegde vrijheid van meningsuiting.

[...] De last die de burgemeester aan eiser heeft opgelegd houdt in dat hij zich dient te onthouden van online uitlatingen (op social media) die zijn te kwalificeren als het door uitdagend gedrag aanleiding geven tot wanordelijkheden. Hieronder wordt in ieder geval begrepen het oproepen tot of het delen van oproepen tot samenkomsten in Utrecht die tot doel hebben de openbare orde te verstoren. [...]

[...] 4. [...] Artikel 2:2, eerste lid, onder g, van de APV houdt (voor zover hier relevant) een verbod in om op een openbare plaats op enigerlei wijze door uitdagend gedrag aanleiding te geven tot wanordelijkheden. De rechtbank stelt voorop dat met een 'openbare plaats' een fysieke plaats is bedoeld. Volgens artikel 1:1, onder b, van de APV wordt onder 'openbare plaats' in de zin van de APV verstaan: een voor publiek toegankelijke plaats, waaronder de weg begrepen. In de toelichting op dat artikel staat dat met de term 'openbare plaats' is beoogd om die plaatsen aan te wijzen die eerst onder het in de APV te breed gebruikte begrip 'weg' vielen en nu niet meer. Het gaat volgens de toelichting dan om fysieke plekken, zoals pleinen, parken, voor publiek toegankelijke stoepen, et cetera.³ Uit de APV of de toelichting daarop kan niet worden opgemaakt dat is bedoeld om (ook) een digitaal platform zoals een groepschat op Telegram aan te merken als 'openbare plaats'. Dit is ook logisch, want een (voor iedereen toegankelijke) groepschat op Telegram is weliswaar openbaar, maar het is geen plaats in de zin van de APV die binnen de bevoegdheden van de burgemeester valt. Ook verder zijn er geen aanknopingspunten door de burgemeester benoemd of te vinden, waaruit blijkt dat onder het begrip 'openbare plaats' in de zin van de APV ook een groepschat op social media zou kunnen vallen. De rechtbank volgt de burgemeester dan ook niet in de stelling dat een groepschat op Telegram een openbare plaats is in de zin van de APV.

5. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat de burgemeester een onjuiste uitleg geeft aan artikel 2:2, eerste lid, onder g, van de APV door te zeggen dat alleen de wanordelijkheden die dreigen te gebeuren zich op een openbare plaats moeten afspelen, maar dat het gedrag dat daartoe aanleiding geeft ook op een niet-fysieke plek kan plaatsvinden. De APV-bepaling is duidelijk bedoeld voor de situatie dat er op de openbare plaats uitdagend gedrag wordt vertoond dat aanleiding geeft tot wanordelijkheden. [...]

[...] 8. De rechtbank stelt echter bovendien vast dat als de burgemeester wél zou worden gevolgd in haar uitleg van artikel 2:2, eerste lid, onder g, van de APV, dit zou leiden tot een ontoelaatbare beperking van de in artikel 7, derde lid, van de Grondwet neergelegde vrijheid van meningsuiting.

9. Volgens de burgemeester zijn uitlatingen die uitdagend zijn en aanleiding geven tot wanordelijkheden geen 'uitingen van een mening' en is er daarom al geen sprake van een ongeoorloofde beperking van de vrijheid van meningsuiting. Dat standpunt is onjuist. Eiser voert terecht aan dat het uiten van een mening breed moet worden uitgelegd.⁴ Ook het uiten van een 'ongewenste mening' blijft een mening. Anders zou aan de hand van de inhoud van een uitlating een schifting kunnen worden gemaakt in welke uitlating al dan niet een mening is, waarmee in feite op voorhand al een beperking wordt aangebracht in wat iemand wel of niet mag zeggen. Uitlatingen die uitdagend zijn en aanleiding geven tot wanordelijkheden zijn dus ook uitingen van een mening.

10. Als de uitleg van de burgemeester van artikel 2:2, eerste lid, onder g, van de APV vervolgens zou worden gevolgd, is er dus sprake van een verbodsbepaling in de APV om op social media uitdagende uitlatingen te doen die aanleiding geven tot wanordelijkheden. Dit is niet toegestaan, want in een gemeentelijke verordening mag de inhoud van uitlatingen niet aan banden worden gelegd. Het is een lokale regelgever (in dit geval de gemeenteraad) namelijk niet toegestaan om grondrechten te beperken wanneer een dergelijke beperking niet kan worden teruggevoerd op een wet in formele zin. Of een wet in formele zin beperking van grondrechten kan inhouden en of die

bepanking vervolgens kan worden gedelegeerd aan een lagere wetgever hangt af van de formulering van het grondrecht in de Grondwet. In het geval van het grondrecht 'vrijheid van meningsuiting' kan inhoudelijke beperking daarvan enkel (onder bepaalde voorwaarden) door middel van een wet in formele zin en niet (mede) door delegatie aan een lagere regelgever.⁵ De APV, waarop de burgemeester haar besluit heeft gebaseerd, kán dus geen inhoudelijke beperking van de vrijheid van meningsuiting bevatten.

11. Dit neemt overigens niet weg dat beperkingen van de vrijheid van meningsuiting die niet de inhoud van uitingen betreffen, wél middels een wet in formele zin kunnen worden uitgeoefend door de burgemeester (zie bijvoorbeeld artikel 5 van de Wet openbare manifestaties). Evenmin neemt dat de mogelijkheid voor de formele wetgever weg om in een voorkomend geval een inhoudelijke beperking aan te brengen op de vrijheid van meningsuiting, zoals bijvoorbeeld is gedaan door de strafbaarstelling van opruiing in het Wetboek van Strafrecht.⁶

[...] 12. Kortom: de uitleg die de burgemeester aan artikel 2:2, eerste lid, onder g, van de APV geeft, volgt de rechtbank niet. Dat betekent dat eiser door zich op een bepaalde manier uit te laten in een groepschat op Telegram – wat daar verder ook van zij – het in dat artikel neergelegde verbod niet heeft overtreden. De burgemeester was daarom niet bevoegd om een last onder dwangsom aan eiser op te leggen. [...]

Bij deze uitspraak is een nieuwsbericht ("[Burgemeester van Utrecht mocht geen online gebiedsverbod opleggen](#)") uitgebracht.

JnB 2023, 136

Rechtbank Gelderland, 25-01-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:355](#)

burgemeester van de gemeente Ermelo (de burgemeester).

Gemeentewet 172, 174

Algemene Plaatselijke Verordening (APV) 2:27, 2:28

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. BESTEMMINGSPLAN. Bij de uitvoering van verordeningen op grond van artikel 174 van de Gemeentewet is de burgemeester gebonden aan het beperkte "openbare orde"-begrip. Dit betekent dat de burgemeester in dit geval alleen hoeft te beoordelen of de exploitatie van het horecabedrijf in strijd is met het bestemmingsplan binnen de marges van het "openbare orde"-begrip.

[...] 1. Aan de vergunninghouder is [...] een exploitatievergunning verleend, op grond van het bepaalde in artikel 2:28 van de [...] (APV), voor het exploiteren van de openbare inrichting [restaurant E] [...].

[...] 7.4. Volgens de APV weigert de burgemeester een exploitatievergunning als er sprake is van strijd met een geldend bestemmingsplan.³ De bevoegdheid van de burgemeester om de exploitatievergunning te verlenen is gebaseerd op artikel 174 derde lid van de Gemeentewet. Artikel 174 en 172 van de Gemeentewet hebben betrekking op de handhaving van de openbare orde en veiligheid en het toezicht op voor publiek toegankelijke plaatsen en gemakkelikheden. Volgens de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 172 van de Gemeentewet bestaat de handhaving van de openbare orde door de burgemeester uit het feitelijk herstellen en bewaren van de openbare orde. Met het begrip "openbare orde" wordt in het kader van de bevoegdheden van de burgemeester bedoeld op het ordelijk verloop van het gemeenschapsleven ter plaatse. Ook de uitvoering van het toezicht op openbare samenkomsten en gemakkelikheden als bedoeld in artikel 174 van de Gemeentewet, waaronder begrepen de in het derde lid genoemde uitvoering van verordeningen –

bijvoorbeeld het verlenen van exploitatievergunningen – moet plaatsvinden binnen de marges van dit beperkte “openbare orde”-begrip.⁴ Bij de uitvoering van verordeningen op grond van artikel 174 van de Gemeentewet is de burgemeester dus gebonden aan dat beperkte begrip. Dit betekent dat de burgemeester in dit geval alleen hoeft te beoordelen of de exploitatie van het horecabedrijf in strijd is met het bestemmingsplan binnen de marges van het “openbare orde”-begrip. De rechtbank zal hierna de drie gronden van eisers binnen deze marges bespreken.

[...] 7.4.6. De rechtbank overweegt dat het voldoen aan de parkeernormen volgens het bestemmingsplan Parkeernormen een ruimtelijk belang is. Gelet op hetgeen hiervoor onder 7.4 is overwogen hoeft de burgemeester in het kader van de exploitatievergunning alleen te toetsen aan de openbare orde en veiligheid. Of er aan de parkeernormen wordt voldaan is geen openbare orde probleem en hoeft dus niet te worden meegenomen bij het verlenen van de exploitatievergunning. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB 2023, 137

ABRS, 08-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:487](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

Wet open overheid (hierna: Woo)

AVG. Verzoek om inzage persoonsgegevens. Volgens het Europees Comité voor gegevensbescherming heeft artikel 15 AVG niet als doel de toegang tot bestuurlijke documenten te verzekeren (Richtsnoeren 01/2022, paragraaf 12, 14 en 152). Voor de toegang tot documenten over bestuurlijke aangelegenheden kan betrokkene een verzoek indienen op grond van de Woo. De verplichting een kopie van de persoonsgegevens te verstrekken op grond van artikel 15, derde lid, van de AVG, betekent niet dat een bestuursorgaan verplicht is een kopie te verstrekken van de documenten waarin die persoonsgegevens voorkomen. Een bestuursorgaan mag dat doen, maar mag ook voor een andere vorm kiezen waarin de kopie van de persoonsgegevens wordt verstrekt, mits met de gekozen wijze van verstrekking aan het doel van artikel 15, derde lid, van de AVG wordt voldaan (zie ook Richtsnoeren 01/2022, paragraaf 23, 150 en 153).

JnB 2023, 138

MK Rechtbank Den Haag, 24-01-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:612](#)

minister van Financiën, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15,16, 18, 19, 82

Burgerlijk Wetboek 4:182 lid 1

AVG. De op de AVG gebaseerde rechten op inzage, correctie, beperking van de verwerking, de kennisgevingsplicht en het schadevergoedingsverzoek op grond van artikel 82 van de AVG, zijn bij uitstek persoonlijk rechten, die alleen door de betrokkene zelf zijn in te roepen. Zij zijn niet vermogensrechtelijk of familierechtelijk van aard. Het zijn daarom geen voor overgang vatbare rechten zoals bedoeld in artikel 182, eerste lid, van het BW. Daarbij komt

dat de AVG niet van toepassing is op gegevens van overleden personen. I.c. wordt geconcludeerd dat eisers deze procedures niet als erfgenamen kunnen voortzetten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

Jnb 2023, 139

MK ABRS, 08-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:484](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, appellant.

Huisvestingswet 2014 (Hvw) 2, 4, 21, 24

Wet bijzondere maatregelen grootstedelijke problematiek 1, 8, 9

Verordening toegang woningmarkt en samenstelling woningvoorraad 2019 (Huisvestingsverordening 2019)

HUISVESTINGSWET. HUISVESTINGSVERORDENING. EXCEPTIEVE TOETSING. SCHAARSTE. Schaarste moet zorgvuldig worden vastgesteld. Een specificatie op wijkniveau is echter geen verplichting op grond van de Hvw. I.c. wordt het college dan ook gevolgd in zijn standpunt dat als voldoende is onderbouwd dat in de hele gemeente sprake is van schaarste aan bepaalde types en segmenten woningen, dit niet nader gespecificeerd hoeft te worden op wijkniveau.

[...] 1. Silverstone is eigenaresse van de woning (een appartement) [...] Zij wil in deze woning kamerbewoning voor maximaal vier personen realiseren en heeft daarvoor een vergunning aangevraagd. Het college heeft deze vergunning in eerste instantie verleend. Naar aanleiding van de tegen dat besluit ingediende bezwaren heeft het dat besluit echter herroepen. [...]

[...] 2. De rechtbank heeft geoordeeld dat hoofdstuk 3 van de Verordening toegang woningmarkt en samenstelling woningvoorraad 2019 (hierna: de Huisvestingsverordening 2019) buiten toepassing moet worden gelaten. Naar het oordeel van de rechtbank is dat hoofdstuk in strijd met artikel 2 van de Huisvestingswet 2014 (hierna: de Hvw). De rechtbank leidt uit de uitspraak van de Afdeling van 29 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1157](#), af dat zowel per type woning als per wijk moet worden onderbouwd dat sprake is van schaarste. In de aan de Huisvestingsverordening 2019 ten grondslag liggende rapporten staat dat in de gemeente Rotterdam in zijn geheel bezien sprake is van schaarste. Dat er in iedere wijk in Rotterdam, en meer specifiek in de wijk waarin de woning staat, sprake is van schaarste, is daarmee onvoldoende onderbouwd. Deze uitspraak betekent dat het college Silverstone geen vergunningplicht kon tegenwerpen voor deze kamerbewoning.

[...] 3.3. Schaarste moet zorgvuldig worden vastgesteld. Er moet in ieder geval onderscheid worden gemaakt in woningtypes en prijssegmenten. Dit kan aanleiding geven tot vaststelling van schaarste op wijkniveau, afhankelijk van de plaatselijke situatie op de woningmarkt. Een specificatie op wijkniveau is echter geen verplichting op grond van de Hvw. De Afdeling volgt het college dan ook in zijn standpunt dat als voldoende is onderbouwd dat in de hele gemeente sprake is van schaarste aan bepaalde types en segmenten woningen, dit niet nader gespecificeerd hoeft te worden op wijkniveau. Wat Silverstone heeft aangevoerd over gewilde en minder gewilde wijken maakt dit niet anders. Dat in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van 29 april 2020 de schaarste op wijkniveau bepaald diende te worden, komt doordat in de destijds geldende Verordening toegang woningmarkt en samenstelling woningvoorraad 2017 (hierna: de Huisvestingsverordening 2017) en de daarvan deel uitmakende bijlage 4 niet de hele gemeente, maar bepaalde gebieden en, daarbinnen, bepaalde wijken en buurten waren aangewezen als nulquotumgebieden.

Het betoog slaagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2023, 140

MK ABRS, 08-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:489](#)

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder g

WOB. ONEVENREDIGE BENADELING. TOEZICHTINFORMATIE. DIERENRECHTACTIVISME.

Weigering openbaarmaking bedrijfsnamen van slachthuizen. Openbaarheid is regel, ook als een Wob-verzoek betrekking heeft op informatie over door een bestuursorgaan uitgevoerd toezicht, waaronder informatie over onder toezicht staande ondernemingen. Niet aannemelijk is gemaakt dat zich in deze zaak bijzondere omstandigheden voordoen die een uitzondering rechtvaardigen op het uitgangspunt dat openbaarheid de regel is. De enkele vrees van slachthuizen om in de belangstelling te komen staan van dierenrechtenactivisten, is niet voldoende voor de conclusie dat openbaarmaking van de bedrijfsnamen daadwerkelijke schade zal toebrengen aan de met de geheimhouding van de bedrijfsnamen gediende belangen.

[...] 7. Tussen partijen is in geschil of de minister mocht weigeren om de bedrijfsnamen van de slachthuizen openbaar te maken.

De Afdeling stelt voorop dat uitgangspunt van de Wob is dat bij de overheid berustende informatie in beginsel openbaar is, tenzij zwaarwegende belangen als bedoeld in artikelen 10 en 11 van de Wob zich daartegen verzetten. Dat geldt ook als een Wob-verzoek, zoals in dit geval, betrekking heeft op informatie over door een bestuursorgaan uitgevoerd toezicht, waaronder informatie over onder toezicht staande ondernemingen. Indien er een belangenafweging dient te worden gemaakt, weegt het uitgangspunt van de Wob - openbaarheid is regel - zwaar (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2263](#)). De op 1 mei 2022 in werking getreden Wet open overheid gaat daar ook van uit.

De informatie waarom is verzocht heeft betrekking op de inspectie- en toezichthoudende taak van de NVWA ten aanzien van bedrijven die in de vleessector opereren. Het openbaar maken van informatie over de wijze waarop een toezichthouder toezicht houdt op bedrijven dient het publieke belang van een goede en democratische bestuursvoering. Openbaarmaking van deze informatie draagt bij aan het maatschappelijk debat en vergroot de transparantie van het toezicht door de NVWA. Dit sluit aan bij een ontwikkeling in wet- en regelgeving en in de bestuurspraktijk van toezichthouders om in toenemende mate actief toezichtinformatie over ondernemingen openbaar te maken. Vergelijk artikel 44 van de Gezondheidswet en de uitspraak van 10 november 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BO3468](#).

8. Gelet op deze rechtspraak en het uitgangspunt dat openbaarheid de regel is, is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het publieke belang van openbaarmaking van de bedrijfsnamen van de slachthuizen niet opweegt tegen het belang van het voorkomen van onevenredige benadeling van deze bedrijven als bedoeld in artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob.

Anders dan de minister heeft aangevoerd, wordt het publieke belang van openbaarmaking niet in voldoende mate gediend door een geanonimiseerde openbaarmaking van de inspectierapporten. Onderwerpen als voedselveiligheid en dierenwelzijn staan in de maatschappelijke belangstelling en het verstrekken van bij de overheid aanwezige informatie over welke onderneming welke bedrijfsactiviteiten op welke wijze in deze bedrijfssector uitoefent levert een bijdrage aan het voeren van het maatschappelijke debat hierover en het vergroten van de transparantie van het toezicht hierop door de NVWA. Anders dan de minister stelt, heeft de rechtbank deze aspecten bij de beoordeling kunnen betrekken.

9. Dit zou slechts anders zijn indien openbaarmaking leidt tot onevenredig nadeel van het betrokken bedrijf en het belang van het voorkomen van dit nadeel zwaarder weegt dan het publieke belang van openbaarmaking. Van deze uitzondering op het uitgangspunt dat openbaarheid de regel is, is slechts sprake als zich bijzondere omstandigheden voordoen. Zo kan de aard van de verzochte informatie meebrengen dat openbaarmaking niet, of niet zonder context, mag plaatsvinden. Zo gaat het bij informatie over toezicht en controles regelmatig om informatie uit de fase voorafgaand aan een handhavingstraject en kan er met het oog op het belang van het voorkomen van onevenredige benadeling aanleiding bestaan om de verzochte informatie te voorzien van context-informatie, bijvoorbeeld in de vorm van een disclaimer of het verstrekken daarbij van een update met een weergave van de huidige stand van zaken, waardoor onevenredige gevolgen worden weggenomen.

10. De Afdeling is van oordeel dat de minister en de slachthuizen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zich in deze zaak bijzondere omstandigheden voordoen die een uitzondering rechtvaardigen op het uitgangspunt dat openbaarheid de regel is.

Dat openbaarmaking van tot de bedrijven herleidbare informatie tot reputatieschade, stigmatisering van betrokken ondernemers en financiële schade kan leiden, is daartoe onvoldoende. De rechtbank heeft terecht overwogen dat dergelijke gevolgen geen reden zijn waarom tekortkomingen in de bedrijfsvoering geheim zouden moeten kunnen blijven. De stelling van de minister dat de openbaarmaking van de bedrijfsnamen kan leiden tot een benadeling voor de onderneming die onevenredig kan zijn, omdat onvoldoende context-informatie kan worden geleverd, slaagt niet. Niet valt in te zien dat de minister niet in staat is om bij zijn besluit tot openbaarmaking context-informatie te verstrekken. Zoals hiervoor in rechtsoverweging 9 is overwogen, kan de minister bij de openbaarmaking een disclaimer opnemen of een weergave van de huidige stand van zaken bij de onderzochte slachthuizen. Op deze wijze kan de minister aan het publiek laten zien dat de inspectierapporten een beeld schetsen van de situatie zoals die bij het betrokken bedrijf was aangetroffen ten tijde van de inspectie en dat de situatie in een latere periode kan zijn verbeterd of op orde kan zijn.

11. Wat betreft de stelling van de minister en de slachthuizen dat openbaarmaking van de bedrijfsnamen tot buitensporige acties van dierenrechtenactivisten tegen een individuele onderneming kan leiden, overweegt de Afdeling als volgt. De Afdeling acht het op zich begrijpelijk dat de slachthuizen vrezen om in de belangstelling te komen staan van dierenrechtenactivisten, gelet ook op de in de media verschenen berichten over een aantal incidenten bij andere slachterijen in het verleden. Naar is gebleken, hebben de bedrijven in verband met deze vrees ook de nodige maatregelen ter beveiliging van hun bedrijf getroffen. Hoewel, zoals de minister terecht aanvoert, dat niet noodzakelijk is dat aannemelijk wordt gemaakt dat een concreet bedrijf onevenredige gevolgen van de openbaarmaking zal ondervinden, is die enkele vrees niet voldoende voor de conclusie dat openbaarmaking van de bedrijfsnamen daadwerkelijke schade zal toebrengen aan de met de geheimhouding van de bedrijfsnamen gediende belangen. Daartoe had de minister aan de hand van

nadere concrete gegevens, bijvoorbeeld van de NCTB en/of de AIVD, aannemelijk moeten maken dat in Nederland (nog altijd) sprake is van een actuele dreiging van extremistische acties vanuit dierenrechtenactivisme in de richting van slachthuizen (vergelijk de uitspraak van 27 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:153](#)). Een nadere motivering op dit punt ontbreekt in het bij de rechtbank bestreden besluit in het geheel en is in de stukken en ook niet op de zitting gegeven. De verwijzing naar berichten in de media over incidenten bij slachterijen in het verleden leveren mede daarom geen concrete, actuele aanknopingspunten voor een dergelijke aanneme op. Hierbij betreft de Afdeling dat de minister via de website van de NVWA al een aantal jaren periodiek gegevens openbaar maakt van het aantal controles en het aantal schriftelijke waarschuwingen en boeterapporten die het resultaat zijn van overtredingen van de geldende wettelijke regelgeving door de individuele slachthuizen die onder permanent toezicht staan. Bij deze openbaarmaking worden de namen en adresgegevens van de slachthuizen voluit vermeld. Niet gebleken is dat die openbaarmaking heeft geleid tot regelmatige acties van dierenrechtenactivisten bij die slachthuizen, zodat de minister niet aannemelijk heeft gemaakt dat openbaarmaking van tot de individuele bedrijven herleidbare inspectierapporten wel tot dergelijke acties zal leiden. Het betoog van de minister en de slachthuizen slaagt niet. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2023:488](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2023, 141

HvJEU (Tweede kamer), 09-02-2023, [ECLI:EU:C:2023:77](#)

S, C en E.

Associatieovereenkomst EEG-Turkije 6

Besluit nr. 1/80 6, 7, 13, 14

Associatieovereenkomst Turkije en Besluit 1-80. Standstillbepaling. Turkse staatsburgers die volgens de bevoegde nationale autoriteiten van de betrokken lidstaat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een belang van de samenleving vormen, kunnen zich op artikel 13 van dat besluit beroepen om te voorkomen dat op hen een „nieuwe beperking” in de zin van deze bepaling wordt toegepast op basis waarvan die autoriteiten hun verblijfsrecht om redenen van openbare orde kunnen beëindigen. Een dergelijke beperking kan op grond van artikel 14 van dat besluit gerechtvaardigd zijn voor zover zij geschikt is om de verwezenlijking van het nagestreefde doel van bescherming van de openbare orde te waarborgen en niet verder gaat dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Het Hof (Tweede kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 13 van besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije moet aldus worden uitgelegd dat het kan worden ingeroepen door Turkse staatsburgers die de in artikel 6 of artikel 7 van dit besluit neergelegde rechten genieten.

2) Artikel 14 van besluit nr. 1/80 moet aldus worden uitgelegd dat Turkse staatsburgers die volgens de bevoegde nationale autoriteiten van de betrokken lidstaat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een belang van de samenleving vormen, zich op artikel 13 van dat besluit kunnen beroepen om te voorkomen dat op hen een „nieuwe beperking” in de zin van deze bepaling wordt toegepast op basis waarvan die autoriteiten hun verblijfsrecht om redenen van openbare orde kunnen beëindigen. Een dergelijke beperking kan op grond van artikel 14 van dat besluit gerechtvaardigd zijn voor zover zij geschikt is om de verwezenlijking van het nagestreefde doel van bescherming van de openbare orde te waarborgen en niet verder gaat dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Zie ook het [nieuwsbericht](#) van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State naar aanleiding van dit arrest.

JnB 2023, 142

MK ABRS, 08-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:470](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.6ba

REGULIER. De staatssecretaris had in het licht van het betoog van de vreemdeling in het besluit moeten motiveren waarom hij afziet van een ambtshalve beoordeling of de vreemdeling in aanmerking komt voor een reguliere verblijfsvergunning in verband met het buitenschuldbeleid voor niet-begeleide minderjarigen krachtens artikel 3.6b, aanhef en onder a, van het Vb 2000.

2.1. Artikel 3.6ba van het Vb 2000 onderscheidt zich van de artikelen 3.6, 3.6a en 3.6b in de zin dat op grond van deze bepaling alleen een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd kan worden verleend onder een andere beperking dan voorzien in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 [...]. Zoals de staatssecretaris onder verwijzing naar het beleid in paragraaf B11/2.5 van de Vc 2000 heeft toegelicht, maakt de IND terughoudend gebruik van deze bevoegdheid en wordt hier geen gebruik van gemaakt als het samenstel van omstandigheden te zeer verband houdt met een van de in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 genoemde beperkingen. Verder volgt uit dit beleid dat onder bijzondere omstandigheden in ieder geval wordt verstaan dat de omstandigheden individueel van aard zijn [...].

2.2. De staatssecretaris betoogt terecht dat voor vreemdelingen die aan het bijzondere buitenschuldbeleid voldoen, al een reguliere verblijfsvergunning met een beperking bestaat die is voorzien in artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder q, van het Vb 2000, namelijk een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met tijdelijke humanitaire gronden. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat artikel 3.6ba, eerste lid, van het Vb 2000 in dit geval vereist dat de staatssecretaris onderzoekt of de vreemdeling daadwerkelijk in Canada zal worden opgevangen. [...]

2.3. Ook betoogt de staatssecretaris terecht dat hij niet op grond van artikel 3.6a, eerste lid, aanhef en onder b, van het Vb 2000 kan beoordelen of adequate opvang in het land van terugkeer aanwezig is. Deze bepaling bepaalt aan welke vreemdelingen ambtshalve een reguliere verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met tijdelijke humanitaire gronden kan worden verleend bij een afwijzing op inhoudelijke gronden van de asielaanvraag, maar daarin staat geen verwijzing opgenomen naar vreemdelingen die buiten hun schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken, als bedoeld in artikel 3.48, tweede lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000.

2.4. In zoverre zijn de klachten van de staatssecretaris terecht voorgedragen. Deze kunnen echter niet leiden tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank, gelet op het volgende.

2.5. Allereerst betekent de omstandigheid dat de staatssecretaris aan artikel 3.6a, eerste lid, aanhef en onder b, van het Vb 2000 geen bevoegdheid ontleent om een ambtshalve beoordeling aan het buitenschuldbeleid te maken, niet dat een dergelijke beoordeling tijdens de asielprocedure is uitgesloten. De staatssecretaris is daar namelijk wel op grond van de artikelen 3.6b, aanhef en onder a, en 3.48, tweede lid, van het Vb 2000 ambtshalve toe bevoegd [...]. Hoewel deze bepalingen de staatssecretaris niet tot een dergelijke beoordeling verplichten, moet hij wel deugdelijk motiveren waarom hij geen gebruik maakt van deze bevoegdheid als een vreemdeling expliciet of impliciet een beroep daarop doet [...]. Daarbij dient hij bovendien voor ogen te houden dat als hij aanleiding ziet tot een dergelijke beoordeling, hij deze in verband met het daaronder vallende onderzoek naar adequate opvang al in een zo vroeg mogelijk stadium moet uitvoeren [...]. In dit geval is namens de vreemdeling uitdrukkelijk betoogd dat ambtshalve moet worden beoordeeld of hij in aanmerking komt voor een vergunning op grond van het buitenschuldbeleid.

2.6. Verder voert de vreemdeling in zijn schriftelijke uiteenzetting terecht aan dat wat hij heeft aangevoerd niet alleen raakvlakken heeft met het buitenschuldbeleid en de aanwezigheid van adequate opvang, maar ook met zijn medische situatie en zijn familie- en vertrouwensbanden in Nederland. [...]

2.7. Naar het oordeel van de Afdeling had de staatssecretaris in het licht van het betoog van de vreemdeling in het besluit moeten motiveren waarom hij afziet van een ambtshalve beoordeling of de vreemdeling in aanmerking komt voor een reguliere verblijfsvergunning in verband met het buitenschuldbeleid voor niet-begeleide minderjarigen (krachtens artikel 3.6b, aanhef en onder a, van het Vb 2000). [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB 2023, 143

MK ABRS, 08-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:506](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

MVV. De nareismaatregel is in strijd met het Nederlandse en het Europees recht. De staatssecretaris mag de nareismaatregel daarom niet toepassen.

Inleiding en samenvatting

2. Deze uitspraak gaat over de vraag of de zogeheten 'nareismaatregel' in strijd is met het Nederlandse recht en/of het recht van de Europese Unie, waaraan Nederland gebonden is. Specifieker is de vraag of de nareismaatregel het recht op gezinshereniging op onrechtmatige wijze inperkt. In alle zaken waarin de staatssecretaris die nareismaatregel toepast, heeft hij de aanvragen van de referent (a) om zelf asiel in Nederland te krijgen en (b) om de vreemdelingen naar Nederland te laten komen en bij hem/haar te gaan wonen al ingewilligd. Dat wil zeggen dat deze uitspraak niet gaat over de vraag of deze mensen zich in Nederland mogen vestigen. Dat recht hebben zij.

2.1. De nareismaatregel houdt in dat vreemdelingen na een inwilliging van hun nareisaanvraag nog zes maanden moeten wachten tot zij hun mvv-sticker mogen afhalen. Dat mag wel eerder als de referent binnen die termijn al geschikte huisvesting heeft. Ook maakt de staatssecretaris in

nareiszaken gebruik van een termijn van maximaal negen maanden om een besluit te nemen. Dit betekent dat de totale wachttijd in de praktijk doorgaans neerkomt op vijftien maanden. De nareismaatregel is een onderdeel van een pakket van maatregelen die het kabinet heeft genomen om de gevolgen van de problemen in de asielopvang op korte termijn te verminderen. Het kabinet heeft deze maatregelen in zijn brief aan de Tweede Kamer van 26 augustus 2022 toegelicht. De Afdeling onderkent de grote en voor iedereen zichtbare problemen in de asielopvang en onderschrijft de wens van de staatssecretaris om die situatie snel te verbeteren. De Afdeling moet als rechter beoordelen of overheidsmaatregelen in overeenstemming zijn met het recht. Net als de rechtbanken en op dezelfde gronden concludeert de Afdeling dat dit niet het geval is, omdat de nareismaatregel in strijd is met het Nederlandse recht en het recht van de Europese Unie.

2.2. Voor de nareismaatregel moet een wettelijke basis zijn in het Nederlandse recht. Die basis is er niet. Dat is op zichzelf al voldoende om het hoger beroep van de staatssecretaris ongegrond te verklaren. Voor de rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming in algemene zin heeft de Afdeling ook beoordeeld of de maatregel voldoet aan de vereisten van het Nederlandse recht en het recht van de Europese Unie. De nareismaatregel is in strijd met het Nederlandse recht. De Nederlandse wet geeft een vreemdeling na de inwilliging van zijn nareisaanvraag namelijk drie maanden de tijd om de mvv-sticker af te halen. Uit de wet volgt niet dat de staatssecretaris die termijn mag negeren of uitstellen. De nareismaatregel is ook in strijd met het recht van de Europese Unie. Het recht van de Europese Unie laat alleen in heel strikt omschreven situaties een beperkte ruimte om zo'n strijd met het recht van de Europese Unie opzij te zetten ten gunste van, kortgezegd, hogere belangen. De tekortkomingen in de asielopvang voldoen niet aan de bijzonder hoge drempel die voor een uitzondering vereist is. Daarnaast blijkt uit de feiten die partijen hebben aangedragen niet dat de nareismaatregel een noodzakelijke en geschikte oplossing is voor de problemen in de asielopvang.

2.3. Dit betekent dat de staatssecretaris de nareismaatregel niet mag toepassen. Als hij een nareisaanvraag inwilligt, moet hij ervoor zorgen dat de gezinsleden direct een mvv-sticker kunnen afhalen om daarmee naar Nederland te komen. De Afdeling geeft dit oordeel in de individuele zaak waarover deze uitspraak gaat, maar dit oordeel geldt ook voor alle andere gevallen.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling van 8 februari 2023; [ECLI:NL:RVS:2023:507](#) en [ECLI:NL:RVS:2023:508](#). Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB 2023, 144

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 03-02-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:1079](#)

bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers en
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 56 lid 1

Rva 2005 10 lid 1 h i, 11 lid 1

VRIJHEIDSBEPERKENDE MAATREGEL. Eiser heeft beroep ingesteld tegen de plaatsing in de Handhaving- en Toezichtlocatie (HTL) te Hoogeveen en de vrijheidsbeperkende maatregel die hem in verband daarmee is opgelegd. Eiser is terecht in de HTL geplaatst. Aan eiser zijn

vergaande restricties van zijn bewegingsvrijheid opgelegd, maar van vrijheidsbeneming is geen sprake. De rechtbank acht daartoe doorslaggevend dat eiser de mogelijkheid heeft om de HTL vrijwillig te verlaten. Het beroep op het rapport van de Inspectie Justitie en Veiligheid slaagt niet. Van een (reëel risico op) schending van artikelen 3 en 8 EVRM is geen sprake.

[Naar inhoudsopgave](#)